

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **F. Š.**, zastoupeného JUDr. Václavem Bubeníkem, advokátem se sídlem v Moravské Třebové, Cihlářova 4, za účasti **Magistrátu Města Mladá Boleslav, stavebního odboru**, se sídlem v Mladé Boleslavi, Komenského nám. 61, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2006, č. j. 44 Ca 76/2005 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem krajského soudu byla zamítnuta žaloba stěžovatele, kterou se domáhal, aby soud uložil Magistrátu Města Mladá Boleslav, stavebnímu odboru (dále jen „správní orgán“), povinnost vydat rozhodnutí ve věci jeho návrhu ze dne 11. 3. 2005 „na vydání kolaudačního rozhodnutí, na žádost o odstranění stavby a na žádost o stavební povolení k uvedení stavby do původního stavu, jímž by bylo povoleno užívání staveb“ na v podání blíže specifikovaných stavebních parcelách, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení tohoto rozsudku. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že soud žádost stěžovatele nepovažoval za návrh na zahájení řízení, proto nejsou splněny podmínky, aby mohl konstatovat nečinnost správního orgánu.

Ve včas podané kasační stížnosti namítl stěžovatel stížní důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že tvrzení soudu, že nepodal návrh na zahájení správního

řízení, je v rozporu s prokázanou skutečností a v rozporu se zákonem č. 50/1976 Sb. a s ust. § 3, § 18, § 19 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. Soud neprokázal, že správní orgán postupoval podle poslední části § 19 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. Stěžovatel dále rozporoval tvrzení správního orgánu týkající se předmětných staveb a jejich kolaudace. Stěžovatel proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu.

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že podání stěžovatele bylo posouzeno podle obsahu a nikoliv podle názvu, nebylo považováno za návrh na zahájení stavebního řízení, ale za písemnou žádost o poskytnutí informace. V žádné části stěžovatelova podání nebylo žádáno o zahájení správního řízení, proto ho nemohl stavební úřad zahájit. Dále uvedl, že pokud by podání stěžovatele bylo chápáno jako podnět, na základě kterého měl správní orgán zahájit řízení z úřední moci, ani zde nebyl důvod pro zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby, protože nebylo zjištěno, že by stavba byla skutečně postavena nebo zahájena bez stavebního povolení či v rozporu s ním, protože stavby, kterých se týká podání stěžovatele, považuje správní orgán za zkolaudované. Ust. § 104 stavebního zákona umožňuje nastolit právní jistotu všude tam, kde se nedochovaly doklady, kterými byla stavba povolena či zkolaudována, jako je tomu v tomto případě. Správní orgán dále uvedl, že na podání stěžovatele ze dne 11. 3. 2005 skutečně nedopatřením neodpověděl, což však dodatečně provedl dne 25. 1. 2006 a písemně se omluvil, když stěžovateli poslal i potřebný formulář. Správní orgán proto požádal, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Ze soudního spisu, který soudu předložil krajský soud, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Součástí spisu je kopie podání stěžovatele ze dne 11. 3. 2005 nadepsaného jako „Věc: 1. žádost o odstranění nepovolené stavby, rozsáhlé stavební úpravy. 2. žádost o stavební povolení k uvedení stavby do původního stavu a to stavby na stp č. 155/2, vedeno pod čp. 13 a stavby na stp č. 155/1, vedeno pod čp. v k. ú. H. n. J.“ V podání stěžovatel uvedl, že je vlastníkem blíže specifikovaných nemovitostí, které sestávají z určitého počtu bytů, a dále, že tyto obsahují jisté nepovolené úpravy. Svě podání uzavřel větou „Jako vlastník domu chci uvést stavbu do původního stavu, žádám zdvořile o sdělení, jaké podklady jsou v tomto případě nutné k vydání stavebního povolení a zda je toto nutné.“

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů

rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

S ohledem na fakt, že stěžovatel uvedl jako právní důvod své kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení. Nesprávné právní posouzení věci spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata může být se spisy v rozporu tehdy, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech tehdy, chybí-li v těchto spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem nebo je-li nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro to, že není zřejmé, proč rozhodující orgán, tedy soud, rozhodl tak, jak rozhodl. Tak je tomu tehdy, jestliže rozhodnutí neobsahuje odůvodnění nebo je toto odůvodnění nesrozumitelné. Další z důvodů, pro který je možno podat kasační stížnost, je nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Význam tohoto ustanovení je nutno posuzovat podle toho, zda se rozhodnutí soudu prvního stupně opírá či neopírá o důvody, které umožňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Jiná vada v řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, spočívá např. v neúplném či nedostatečném znaleckém posudku. Takováto pochybení však Nejvyšší správní soud v rozsudku krajského soudu neshledal. Jestliže stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl, že nesouhlasí s posouzením soudu, že jeho podání nebylo žádostí o zahájení řízení, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že naopak z jeho podání citovaného výše jednoznačně vyplynulo, že se o návrh na zahájení řízení nejednalo. Jak uvedl krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí, tak i správní orgán ve svém vyjádření, ve správním řízení je s ohledem na ust. § 19 odst. 2, větu prvou zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění platném pro projednávanou věc, nutno posuzovat podání podle jeho obsahu. Proto správní orgán nepochybil, když posoudil podání stěžovatele jako žádost o poskytnutí informace, neboť z něho žádným způsobem nevyplývá, že by jím stěžovatel zamýšlel zahájit správní řízení, čemuž svědčí i formulace, kterou použil v textu „žádám zdvořile o sdělení, jaké podklady jsou ... nutné k vydání stavebního povolení a zda je toto nutné.“ Je zřejmé, že kdyby stěžovatel skutečně zamýšlel zahájit stavební řízení, volil by zcela jistě jinou formulaci.

S ohledem na konstrukci dalších stížních bodů stěžovatele, které spočívají v pouhém odkazu na jednotlivá ustanovení správního řádu, a na dispoziční zásadu, která ovládá celé kasační řízení, přezkoumal Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí pouze v intencích ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., neboť není jeho právem, ale ani povinností vyhledávat za stěžovatele stížní body, v tomto případě tedy přiřadit konkrétní skutkové důvody pod důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí neshledal žádné vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo

na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu